

[Annelise Gottfredsen]

indsigt end erhvervsdrivende, snarere tværtimod.

Vi finder ikke, at denne lovgivning på nogen måde hindrer den fremgangsmåde, som vi oplevede med handelen med Saudi-Arabien, og vi mener ikke, at den på nogen måde giver anvisninger, som ikke findes i lovgivningen i forvejen. Lovforslaget giver ingen kvantumsbegrænsninger, lovforslaget giver ingen pligt til forudgående orientering, ingen pålæg om at undgå politiske begrænsninger. Det er ikke sagligt at henvise til, som formanden for D.O.N.G. har gjort det i Børsen den 22. januar 1981, at der jo også er politiske begrænsninger over for private selskaber, det er jo langt lettere at øve pres på stater.

Vi finder som sagt ikke, at der er den tilstrækkelige mulighed for indsigt i og begrænsning af handeler, som folkettinget burde have. Vi er bange for, at dette lovforslag, der i virkeligheden er et slag i luften, legitimerer D.O.N.G.s mulighed for optrapning af virksomheden og giver mulighed for den socialisering af energisektoren, som regeringen ønsker så stærkt, og som vi må vende os imod. Vi vil gerne i udvalget have regeringens hensigter belyst nærmere. Så løst, som lovforslaget er formuleret, kan vi ikke gå ind for det.

Maisted (FP):

Fremskridtspartiet kan selvfølgelig ikke støtte dette lovforslag. For det første opfatter vi D.O.N.G. på samme måde, som vi opfatter et kontor ovre i energiministeriet, og det betyder, at vi mener, at folkettinget skal være medbestemmende om D.O.N.G.s aktiviteter. Hvis D.O.N.G. skal være underlagt folkettingets kontrol, så kan man selvfølgelig ikke vedtage et sådant forslag, der giver regeringen fuld operationsfrihed under dække af et aktieselskab med staten som eneaktionær. Vi er heller ikke af den opfattelse, at D.O.N.G.s aktiviteter er i det danske samfunds interesse, tværtimod.

I stedet for at støtte de arabiske landes ønske om, at antallet af købere af råolie øges, burde Danmark arbejde for, at der optræder så få købere som muligt, og det på trods af at Danmark selvfølgelig ikke spiller nogen væsentlig rolle i den internationale handel med råolie. Derfor burde det være klart, at man prøvede at få et samarbejde imellem EF- og IEA-landene og olieselska-

berne, sådan at de i stedet for at lade sig spille ud mod hinanden kunne udgøre én blok, der kunne opnå langt bedre forhandlingsresultater. Selv om det er lykkedes araberne at sælge råolie til så mange lande, at olieselskabernes andel af købet af råolie er faldet fra 80 til 40 pct., skal de 80 pct. stadig væk raffineres på olieselskabernes raffinaderier. Og da der er rigelig raffinaderikapacitet i den vestlige verden, vil et samarbejde imellem EF, USA og olieselskaberne være af stor vigtighed for at holde stabile priser.

Men det er ikke sådan, at vi ikke kan forstå arabernes synspunkter, for det er jo indlysende, at de har en klar interesse i at få så mange købere til deres råolie som overhovedet muligt. Vi kan også godt forstå, at alle de, der er beskæftiget i D.O.N.G., og som er i færd med at opbygge det, synes, at det er en rigtig god idé, for D.O.N.G. vil selvfølgelig være et eldorado for teknokrater og teknikere, der har mulighed for at øge deres viden. Men det skal altså betales af de danske skatteydere.

Hvis man vurderer det samlet, er der ingen grund til at etablere et statsligt selskab. Jeg er altså kommet til den stik modsatte konklusion af hr. Søren Hansen efter besøget hos Statoil, nemlig at det ikke kan betale sig for den danske skatteyder at gå ind i et eventyr af den art. Vi så jo, at det i Norge på trods af deres meget store kompetence havde kostet milliardbeløb for de norske skatteydere. Dette kunne selvfølgelig kun lade sig gøre, fordi der var tale om meget, meget store oliefund og meget, meget store beløb. Så kan man selvfølgelig overveje, om man har råd til at ofre milliardbeløb på en særlig uddannelse og på en særlig know-how, men det er der ikke noget der tyder på at vi har råd til her i landet.

Som sagt ændrer dette forslag ikke tingenes tilstand. Tværtimod cementerer det ministerens handlefrihed, som han har haft hele tiden, og det kan vi ikke være tilfredse med.

Kalnæs (SF):

Når hr. Maisted taler om alle de milliarder, som de norske skatteydere har måttet putte i investeringer for Statoil i Norge, så lyder det næsten, som om de er tabt, fordi det er skatteyderne, der har investeret dem, hvorimod de, hvis det var olieselskaberne,